

prima instanță - (judecătoria Buiucani mun. Chișinău) A. Negru
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, A. Nogai, V. Brașoveanu

ÎNCHEIERE

22 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ganiuc Tatiana împotriva Întreprinderii municipale de gestionare a fondului locativ nr.15 privind obligarea Întreprinderii municipale de gestionare a fondului locativ nr.15 de a exclude din facturi plata sumelor de 742,07 lei și 219,94 lei și încasarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15 și s-a menținut hotărârea judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 19 mai 2016,

c o n s t a t ă :

La 13 ianuarie 2016 Ganiuc Tatiana s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii municipale de gestionare a fondului locativ nr.15 solicitând obligarea Întreprinderii municipale de gestionare a fondului locativ nr.15 de a exclude din facturi plata sumelor de 742,07 lei și 219,94 lei, încasarea prejudiciului moral în mărime de 3000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea pretențiilor formulate a reiterat că, în anul 2001, la schimbarea țevilor de apă caldă, de către angajații Întreprinderii municipale de gestionare a fondului locativ nr.15, a fost deconectată de la țeava veche și nu a mai fost conectată la țeava nouă.

Din acest motiv nu mai folosește apă de la țeava respectivă până în prezent, indicii contorului la momentul deconectării erau de 6 m. cub.

Susține că după 11 ani, din noiembrie 2011 până în august 2012 au început să parvină spre plată un serviciu inexistent, fiind înscris volumul de 25 m. cub de apă caldă în sumă 219,94 lei și încălzire în mărime de 742 lei și 07 bani.

Deja de nenumărate ori s-a adresat către Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15 cu cerere de excludere din plată a acestor sume, însă ultima nu recunoaște această încălcare evidentă în exercitarea obligațiilor sale.

Indică că, potrivit Infocom, suma a fost calculată dat fiind faptul că de către

Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15 nu a scos de la evidență contorul, iar sumele înaintate spre plată constituie datorii de până la deconectare și nu pot fi excluse. Susține că, pe parcursul a 11 ani nu i-a fost înaintată spre plată nici o plată la serviciul respectiv.

Prin hotărârea judecătoreiei Buiucani, mun. Chișinău din 19 mai 2016, cererea de chemare în judecată depusă de Ganiuc Tatiana a fost admisă parțial.

A fost obligată Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15, în termen de 30 de zile de la data devenirii definitive a prezentei hotărâri să excludă din plata înaintată de Ganiuc Tatiana pentru serviciile locativ comunale prestate la apartamentul nr. 25 din str. Alexandru Marinescu 13 mun. Chișinău suma de 742,07 lei cu titlu de apă caldă (rubrica energie termică) precum și suma de 219,94 lei cu titlu de apă menajeră.

S-a încasat din contul Întreprinderii municipale de gestionare a fondului locativ nr.15 în beneficiul Tatiane Ganiuc suma de 150 lei cu titlu de taxă de stat. În rest acțiunea înaintată de Ganiuc Tatiana s-a respins ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 15 iunie 2016 Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15 a declarat apel solicitând, admiterea apelului, casarea hotărârii judecătoreiei Buiucani mun. Chișinău din 19 mai 2016 și emiterea unei noi decizii de respingere a pretențiilor înaintate de Ganiuc Tatiana.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016, s-a respins apelul declarat de Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15 și s-a menținut hotărârea judecătoreie Buiucani mun. Chișinău din 19 mai 2016.

La 11 ianuarie 2017, Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15 a declarat recurs împotriva hotărârii judecătoreiei Buiucani mun. Chișinău din 19 mai 2016 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016, solicitând casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei noi decizii de respingere a pretențiilor înaintate de Ganiuc Tatiana.

În motivarea recursului recurentul a indicat că proprietarul apartamentului, Ganiuc Tatiana nu a fost deconectată de la apă caldă, deoarece acesta nu a solicitat expres prin cerere scrisă, așa cum prevede regulamentul.

Susține că nu este înregistrată nici o cerere la Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15 pentru a se putea efectua deconectarea/reconectarea de la sistemul de alimentare cu apă caldă menajeră, așa cum prevede respectarea procedurii din anexa 6 pct.4-8 din hotărârea Guvernului din 19 februarie 2002. Prima cerere în acest sens a fost adresată abia la 09 iulie 2012, iar până la această perioadă contorul nu era decontat.

Consideră recurentul că instanța de apel incorect a apreciat probele și normele materiale.

Recurentul a depus cerere de recurs în temeiul art. 432, alin. (2), lit. c) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

Prin referința depusă la 13 martie 2017 Ganiuc Tatiana a indicat că cererea de recurs nu se încadrează prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 22 noiembrie 2016.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 09 decembrie 2016 (f.d.139), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost depusă la 11 ianuarie 2017, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o

reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15 nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr.15, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari